

Arrest

nr. 158 719 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 november 2015 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. SIMONS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 28 februari 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 maart 2015 en 8 juli 2015.

1.3. Op 29 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juli 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en geboren te zijn op 5 november 1988 in de Jordaanse hoofdstad Amman. U bent als vluchteling van '48 geregistreerd bij het United Nations Relief and Works Agency (UNRWA). U bent een soennitisch moslim.

Op drie- of vierjarige leeftijd bent u met uw ouders verhuisd naar het dorp al-Badaan, dat behoort tot het district Nablus, gelegen op de Westbank. Uw vader werkte vroeger bij de Palestijnse Autoriteiten in Jericho. Tot de jaren negentig was hij werkzaam bij de afdeling corruptiebestrijding op de militaire rechtbank. Daarna deed hij enkel nog administratieve taken.

In 2006 bent u omwille van uw studies naar Jordanië gegaan. Toen u in 2010 uw diploma hebt behaald, bent u teruggekeerd naar de Westbank. U bent een jaar en twee maanden werkloos geweest en daarna begon u te werken voor het telecombedrijf 'Jawwal'. Sinds begin 2012 kreeg u een twintigtal telefoontjes van twee onbekenden die u vroegen om met hen samen te werken tegen 'de zionisten en de Israëlische autoriteiten'. Ze zeiden dat het als moslim uw plicht is om te strijden voor de bevrijding van Palestina. U antwoordde telkens dat u zich niet inliet met politiek en dat u niet wilde samenwerken. Daarna hebt u een vriend van uw vader, die werkt voor de Palestijnse Autoriteiten, gecontacteerd, maar deze persoon zei dat dergelijke telefoontjes vaak worden gepleegd en dat hij niets kon doen voor u, zolang u niet aangevallen werd. Rond oktober 2012 hielden de telefoontjes op. In februari 2013 bent u naar België gekomen en bent u begonnen met een Masteropleiding aan de Universiteit van Hasselt. Op 3 november 2013 keerde u terug naar de Westbank en minder dan een maand later kreeg u opnieuw telefoon van dezelfde onbekende die u zei dat hij informatie had dat u met de Israëlische autoriteiten samenwerkte. U werd in totaal ongeveer tien keer telefonisch bedreigd. Eind augustus 2014 was u met uw ouders op bezoek bij uw tante en toen jullie 's avonds naar huis terugkeerden, zagen jullie dat jullie woning was beschadigd. Jullie werden door de burens geïnformeerd dat jullie huis door gemaskerde mannen was beschoten. De volgende dag bent u gaan onderduiken bij een vriend in Ramallah en begon u uw vlucht uit de Westbank voor te bereiden. Een of twee weken later bent u naar België gekomen om uw studies in Hasselt verder te zetten. Op 18 september 2014 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar de Westbank vreest u de personen die u hadden bedreigd.

In juli 2015 vernam u dat uw broer M.(...) is gestorven. Hij zou zijn omgekomen toen er gevechten waren uitgebroken tussen Arabieren en Israël's in Nablus. Hij had niets met de gevechten te maken, maar werd willekeurig door drie kogels geraakt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart en paspoort, Jordaanse reispas, exit permit, geboorteakte (kopie), medisch attest van uw vader (kopie), attest waaruit blijkt dat uw vader een salaris ontving van de Palestijnse Autoriteit, attest van de Universiteit van Hasselt en UNRWA-registratiekaart.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westbank en er geregistreerd bent bij UNRWA (CGVS I, p. 3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en

onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaart dat u van begin 2012 tot oktober 2012 een twintigtal keer werd opgebeld door twee onbekenden die u telkens vroegen om met hen samen te werken tegen de 'zionisten en Israëli's'. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat twee onbekende personen u aanspoorden om met hen samen te werken, zonder dat ze u daarvoor ooit hadden benaderd om uw politieke standpunten te kennen. U verklaart dat u denkt dat ze u hadden uitgekozen omdat u bij het bedrijf 'Jawwal' werkte en omdat u dan voor hen de identiteit kon doorgeven van personen wier telefoonnummer ze aan u zouden bezorgen. Het is echter weinig plausibel dat ze u hiervoor zouden contacteren, daar ze u niet kenden en men er redelijkerwijze van kan uitgaan dat ze dus niet wisten dat ze u konden vertrouwen. U stelt bovendien dat u op de Westbank louter hebt deelgenomen aan vreedzame manifestaties voor een betere werkgelegenheid en welvaart, en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat u het idee van een 'plicht als moslim om jihad te doen en te strijden voor de bevrijding' genegen zou zijn. Uw anonieme bellers konden dus niet uitsluiten dat u hen zou aangeven bij de autoriteiten waardoor hun nummers zouden kunnen getraceerd worden en zij wel eens in de problemen zouden kunnen komen. Deze door u geschilderde gang van zaken is dan ook weinig aannemelijk en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, p. 7; CGVS II, pp. 3-4).

Voorts dient opgemerkt dat u na deze dreigtelefoontjes in 2012 naar België bent gekomen om te studeren en dat u in november 2013 bent teruggekeerd naar de Westbank. Dat u, ondanks de dreigtelefoons, het risico hebt genomen om vrijwillig terug te keren naar de Westbank, ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw vrijwillige terugkeer wijst erop dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid (CGVS I, p. 9).

Verder verklaart u dat u na uw terugkeer naar de Westbank een tiental telefoontjes hebt gekregen waarin u werd bedreigd omdat men u beschouwde als spion voor Israël. Het kan echter niet overtuigen dat u toen geen klacht heeft ingediend. U vergoelijkt uw houding door te verklaren dat u na de eerste reeks telefoontjes in 2012 naar een vriend van uw vader was gegaan, die werkt voor de Palestijnse Autoriteiten, en dat hij u had afgeraden om klacht in te dienen zolang u niet door de bellers werd aangevallen. Hij zei dat de autoriteiten pas konden ingrijpen als u fysiek werd aangevallen. Dat u daarna dan geen enkele andere voorzorgsmaatregel hebt genomen om zichzelf te beschermen, doet echter andermaal afbreuk aan uw beweerde vrees. Mocht u daadwerkelijk met de dood zijn bedreigd, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u niet nog een halfjaar thuis zou blijven, maar de nodige voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, bijvoorbeeld een veiligere haven zou hebben gezocht (CGVS I, pp. 9-10; CGVS II, p. 4).

U verklaart dat u de Westbank pas hebt verlaten nadat jullie huis in augustus 2014 werd beschoten. U verklaart dat u met uw familie op bezoek was bij uw tante en dat jullie 's avonds bij terugkeer van de burens hadden vernomen dat jullie huis onder vuur was genomen. De burens hadden verteld dat het om gemaskerde mannen ging, maar u blijft in het ongewisse over hun aantal. U verklaart dat u de ochtend na het incident bent vertrokken en stelt expliciet dat u niet verder hebt geïnformeerd. Deze onwetendheid en toch wel laconieke houding kan niet overtuigen. Voorts dient opgemerkt dat u wederom geen klacht hebt ingediend, omdat u direct bent begonnen aan de voorbereiding van uw vlucht, maar deze houding doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid daar uw ouders nadien wel in het huis zijn gebleven en men er redelijkerwijze van kan uitgaan dat zij voor hun eigen veiligheid beter de autoriteiten hadden ingelicht. U stelt dat uw ouders niet werden geviseerd en dat er na uw vertrek geen problemen meer zijn geweest, maar in dit kader dient opgemerkt dat u geen concreet bewijs heeft dat u diegene bent die met dit schietincident persoonlijk werd geviseerd. U stelt louter dat de ouders het zeker op u hadden gemunt omdat uw familie vroeger geen problemen heeft gehad en dat het omwille van de voorgaande dreigtelefoons een logische conclusie is, maar deze verklaringen zijn louter hypothetisch en niet op feitelijke bewijzen gebaseerd. Bovendien, en zoals eerder aangegeven, kan aan deze dreigtelefoons geen geloof worden gehecht (CGVS II, p. 5).

Wat betreft het overlijden van uw broer M.(...), dient opgemerkt dat hij is gestorven toen hij willekeurig werd geraakt door drie kogels in een confrontatie tussen Arabieren en Israëli's in Nablous. Deze gebeurtenis heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en hieruit kan niet geconcludeerd worden dat u zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden bij een terugkeer naar de Westbank (CGVS II, p. 2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westbank verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto

artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw Jordaanse reispas, Palestijnse paspoort, geboorteakte, identiteitskaart en UNRWA-kaart hebben louter betrekking op uw identiteit, herkomst en registratie bij UNRWA en dit wordt hier niet betwist. De exit permit is enkel en alleen maar een bewijs dat u de Westbank hebt verlaten, niets meer en niets minder, en dit wordt hier evenmin in vraag gesteld. Het medisch attest van uw vader en het attest van de Palestijnse Autoriteiten met betrekking tot zijn salaris, zijn documenten die evenmin uitstaans hebben met uw asielmotieven, daar de medische toestand van uw vader, alsook zijn werkzaamheden van weleer voor de Palestijnse Autoriteiten niet ter discussie staan. Het attest van de Universiteit van Hasselt toont aan dat u aan deze onderwijsinstelling studeert, en ook dit element wordt hier niet betwist. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westbank, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien met niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een familielid woonachtig in de bezette gebieden. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westbank. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van een Jordaanse reispas, een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart (CGVS I, pp. 5-6). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westbank in juli 2014 grotendeels beïnvloed werd door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westbank en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alles steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidsstroepen. Hierbij vielen burgerslachtoffers te betreuren. Sinds de eerste helft van 2015 namen deze incidenten in intensiteit af. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Westbank vergelijkbaar met de situatie die voornoemde militaire operaties voorafging. Zo is er in de Westbank geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westbank komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westbank actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig

geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van het motiveringsbeginsel.

Volgens verzoeker is er geen twijfel mogelijk dat zijn vertrek uit het UNRWA mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Verder haalt verzoeker aan dat hij zich bij zijn vlucht bevond in een ernstige situatie van onveiligheid aangezien hij na zijn terugkeer uit België werd bedreigd door een niet nader gespecificeerde militante Palestijnse organisatie, wegens verdachtmaking van spionage voor de Israëlische staat door zijn studie in België. Hij kreeg verschillende dreigtelefoons ten tijde van zijn bezoek aan zijn familie in Palestina na de aanvang van zijn studie in België. In de periode voor zijn studie in België, werd hij in Palestina regelmatig gecontacteerd om medewerking te verlenen aan een niet nader genoemde Palestijnse militante organisatie die actief was in de Westelijke Jordaanoever. Op dat ogenblik was hij werkzaam bij een telecomoperator waardoor hij toegang had tot heel wat telefonie- en adresgegevens. Volgens verzoeker liepen deze verbale bedreigingen eind augustus 2014 uit de hand gezien zijn ouderlijk huis, waar hij verbleef, onder vuur werd genomen. Verzoeker beweert dat er geen twijfel over bestaat dat de niet nader gespecificeerde militante Palestijnse organisatie hem liever dood dan levend wilde zien. Het feit dat hij geen klacht heeft neergelegd naar aanleiding van deze bedreigingen doet volgens verzoeker geen afbreuk aan zijn verhaal gelet op het feit dat de Palestijnse staat een uiterst jonge en kwetsbare staat is waar de instellingen en organen fragiel zijn. Daarnaast zijn de politionele autoriteiten verweven met niet nader genoemde Palestijnse militante organisaties. Voors haalt verzoeker aan dat hij geen klacht ingediend heeft omdat hij er op attent werd gemaakt dat dit geen slimme noch efficiënte keuze zou zijn. Het gegeven dat verzoeker Palestina niet onmiddellijk heeft verlaten nadat hij dreigtelefoons heeft ontvangen, is volgens verzoeker geen afdoend feit om aan te nemen dat er “wel degelijk” een ernstige bedreiging voor zijn veiligheid bestond en nog steeds bestaat.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend overtuigingsstuk gevoegd: een fotokopie van een identiteitskaart (stuk 1).

2.2.2. Ter terechtzitting van 20 november 2011 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus “*Palestine – Cisjordanie. Situation sécuritaire du 13/09/2015 au 16/11/2015*” van 17 november 2015.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren

naar dit gebied ongeacht of ze al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, (iii) gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend gelet op het feit dat hij zich op geen andere motieven heeft gebaseerd dan deze van zijn asielrelaas, (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juli 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoekers vrees bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever voor de personen die hem zouden hebben bedreigd en die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, is geenszins geloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er nog op dat een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat zij niet op bescherming kan rekenen vanwege de Palestijnse autoriteiten. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij en zijn ouders nooit melding zouden hebben gemaakt van de door hem aangehaalde problemen bij de autoriteiten, hij nooit klacht indiende bij de politie en nooit om hulp verzocht bij bijvoorbeeld een advocaat. In de mate verzoeker in het verzoekschrift zijn relaas herhaalt en stelt dat hij geen daadwerkelijke klacht heeft ingediend naar aanleiding van deze bedreigingen maar dat dit geen afbreuk doet aan zijn verhaal, en hij beweert dat de Palestijnse staat een uiterst jonge en kwetsbare staat is waar de instellingen en organen nog zeer fragiel zijn, en de politionele autoriteiten verweven zijn met niet nader genoemde Palestijnse militante organisaties, kan hij de Raad niet overtuigen aangezien verzoeker zich beperkt tot blote beweringen betreffende de Palestijnse staat. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde voor zijn leven kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij tenminste een poging zou hebben ondernomen om een klacht in te dienen of bescherming te zoeken. Daarnaast werd er ook geen klacht ingediend bij de politie met betrekking tot het schietincident op het ouderlijk huis.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet onmiddellijk Palestina heeft verlaten nadat hij deze dreigtelefoons heeft ontvangen en dit geen afdoend gegeven is om aan te nemen dat er "wel degelijk" een ernstige bedreiging voor zijn veiligheid bestond en nog steeds bestaat, merkt de Raad op dat iemand die daadwerkelijk zou worden bedreigd en vreest voor zijn leven er alle belang bij heeft om zichzelf zo vlug mogelijk naar een veilige plaats te begeven of andere voorzorgsmaatregelen te nemen. Verzoeker heeft dit nagelaten te doen wat zij vrees voor vervolging en de ernst van deze vervolging verder ondermijnt.

2.17. De Raad merkt op dat verzoeker voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet zich op geen andere motieven heeft gebaseerd dan deze van zijn asielrelaas. Gelet op het feit dat zijn asielaanvraag een ongeloofwaardig karakter heeft, kan bijgevolg de subsidiaire bescherming ook niet toegekend worden aan verzoeker.

Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hij heeft in Jordanië en België gestudeerd en heeft gewerkt voor een telecombedrijf. Zijn vader reist vaak naar Jordanië voor medische redenen en laat zich op kosten van de Palestijnse Autoriteiten daar behandelen.

De Raad besluit dat nergens uit verzoeker zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn verblijfplaats waar hij verbleef.

2.18. Wat de terugkeermogelijkheden naar de Westelijke Jordaanoever betreft, blijkt bovendien uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Retour en Cisjordanie*" van 25 februari 2014 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een Jordaanse reispas, een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart in zijn bezit heeft. Er zijn dan ook geen redenen om aan te

nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.19. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. “*Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Activités de l’UNRWA*” van 26 februari 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert op de Westelijke Jordaanoever en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.20. De commissaris-generaal oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, “*Territoires Palestiniens – Cisjordanie, situation sécuritaire*” van 22 juni 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoord aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westelijke Jordaanoever, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidsstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Sinds de eerste helft van 2015 namen deze incidenten in intensiteit af. Sindsdien was de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever vergelijkbaar met de situatie die voornoemde militaire operaties voorafging.

Uit de ter zitting van 20 november 2011 neergelegde COI Focus “*Palestine – Cisjordanie. Situation sécuritaire du 13/09/2015 au 16/11/2015*” blijkt dat het geweld in de Westelijke Jordaanoever sinds midden september 2015 opnieuw toeneemt. In het kader van de confrontaties die er plaatsvinden tussen Palestijnse jongeren enerzijds en kolonisten of het Israëlische leger anderzijds, is een nieuw fenomeen opgedoken. Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden zijn aan een bepaalde groep, vallen kolonisten, militairen of Israëlische politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen hebben een klimaat van angst gecreëerd bij de Israëlische bevolking. Het gevolg hiervan is dat Israëlische burgers aangemoedigd worden om steeds een wapen op zak te hebben, en dat er een stijging is van het aantal Palestijnen die meteen gedood worden door de Israëlische veiligheidsdiensten wanneer er vermoed wordt dat zij van plan zijn om een aanval uit te voeren of uitgevoerd hebben, en dit terwijl zij geen directe bedreiging vormen. Het geweld blijkt zich hoofdzakelijk te concentreren in Jeruzalem en Hebron, maar komt, weliswaar in mindere mate, voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. In het algemeen kan gesteld worden dat de aanvallen van Palestijnen op Israël voornamelijk plaatsvinden in de buurt van checkpoints en in de nabijheid van enkele nederzettingen. De confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten komen dan weer eerder voor in de Palestijnse kampen en in de gebieden waar de veiligheidsdiensten gerichte acties ondernemen teneinde potentiële daders op te sporen dan wel te arresteren. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat er sprake is van een toename van geweld in de Westelijke Jordaanoever, kan evenwel niet gesteld worden dat dit nieuwe type geweld gelijk kan gesteld worden aan een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Evenmin kan worden besloten dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, deelt de Raad het besluit van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

2.21. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van een "identificatiekaart" gevoegd (stuk 1). De Raad merkt op dat dit document louter betrekking heeft op zijn identiteit en niet van die aard is om bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen.

2.22. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.23. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS